

УДК 811.161.2*373.(477.83)

Віра Котович, кандидат філологічних наук, доцент кафедри філологічних дисциплін та методики їх викладання у початковій школі
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

ОЙКОНИМИ САМБІРЩИНИ: ВІДРОДИННІ, ВІДЛОКАЛЬНО-ЕТНІЧНІ НАЗВИ

У статті здійснено семантико-словотвірний аналіз відродинних та відлокально-етнічних ойконімів Самбірщини, номінованих за принципом відображення в їхніх назвах іменування групи людей (жителів поселення) за власною особою назвою засновника родини, за службовою (професійною) чи локально-етнічною (етнічною) назвою; з'ясовано, що на досліджуваних теренах побутує 19 ойконімів на -і/-и, -ани (-яни), етимонами для яких послужили родинні та локально-етнічні назви.

Ключові слова: Бойківщина, Самбірщина, ойконім, антропонім, принцип номінації, спосіб номінації, ойконімотвірна модель, етимон, слов'янська автохтонна власна особова назва.

Дж. 16. Літ. 11.

Вера Котович, кандидат филологических наук, доцент кафедры филологических дисциплин и методики их преподавания в начальной школе
Дрогобычского государственного педагогического университета имени Ивана Франко

ОЙКОНИМЫ САМБОРЩИНЫ: ОД РОДСТВЕННЫЕ, ОДЛОКАЛЬНО-ЭТНИЧЕСКИЕ НАЗВАНИЯ

В статье осуществлен семантико-образовательный анализ этнических ойконимов Самборщины, образованных од родственными и локальными названий, названных по принципу отображения в их названиях номинаций групп людей (жителей населенного пункта) по личному имени основателя семьи, по служебному (профессиональному) или локально-этническому (этническому) названию; установлено, что на исследуемых территориях бытует 19 ойконимов на -и/-у, -ани (-яни), этимонами для которых послужили родственные и локально-этнические названия.

Ключевые слова: Бойковщина, Самборщина, ойконим, антропоним, принцип номинации, способ номинации, ойконимообразовательная модель, этимон, славянское автохтонное личное имя.

**Vira Kotovych, Ph.D. (Philology), Docent of Philological Discipline and Methods of Teaching at Primary School Department
Drohobych State Pedagogical University by I. Franko**

SAMBIR OIKONYMS: FAMILY AND LOCALLY-ETHNIC NAMES

The paper deals with the semantic and word-formation analysis of relative and ethnic place oikonims of Sambirshchyna, named on the principle of reflection in their names of naming of group of people (habitants of settlement) after the personal name own of the founder family; after official (professional) or locally ethnic (ethnic) name. It is found out that on the investigated territory exist nearly 19 oikonims that are the result of domestic and locally ethnic names and notions.

Keywords: Boykivschina, Sambirschina, oikonim, anthroponomy, principle of nomination, method of nomination, oikonim-forming model, etymon, Slavonic indigenous personal name.

Постановка проблеми. Здатність ойконімів номінувати, а почасти й характеризувати конкретні об'єкти дійсності зумовила різні підходи до їхнього вивчення. Сьогодні визначальним стає визначення принципів, за якими здійснювалася первісна номінація поселень: антропологічний, просторовий, внутрішній, ідеологічний. Антропологічний принцип передбачає пряму чи опосередковану участь особи в називанні населеного пункту. Опосередкована участь особи у називанні конкретного поселення означає, що назва об'єкта не має прямого стосунку до найменування конкретної особи. Множинна форма ойконіма

спочатку була найменуванням людей за їхнім патроном, родоначальником, засновником родини або ж найменуванням людей за характером місцевості, де вони первісно оселилися, чи пов'язана з назвою того населеного пункту, з якого вони переселилися. Згодом найменування цих людей ставало назвою поселення, у якому вони жили. Опосередкована участь особи реалізується різними способами номінації поселень і виражається за допомогою різних афіксів: **-ич-і, -івц-і, -инц-і, -ан-и (-яни-и), -и/-і**. Ці форманти використовувалися для творення патронімних, родинних, службових (професійних), локально-етнічних (етнічних) назв окремих громад, які

згодом ставали назвами однойменних поселень [1, 46]. Виниклі таким шляхом ойконіми в ономастиці називаються відпатроніммими, відродинними, відлокально-етнічними, відетнічними. Ойконіми кожного типу творяться за допомогою різних формантів і передаються конкретними моделями.

Мета пропонованої розвідки – здійснити аналіз ойконімів сучасного Самбірського р-ну Львівської обл. як органічної частини Бойківського регіону, номінованих через відображення в їхніх назвах іменування групи людей (жителів поселення) за власною особою назвою засновника родини, за службовою (професійною) чи локально-етнічною (етнічною) назвою.

За нашими підрахунками, на Самбірщині 19 відродинних та відлокально-етнічних ойконімів (деякі назви поселень сьогодні перейменовано), хоча зазначимо, що не всі дослідники вважають їх такими, до того ж не завжди можемо з вірогідністю сказати, який антропонім (відкомполітна чи відапелятивна власна особова назва, відапелятивна прізвищева назва чи назва осіб за професією, родом занять тощо) послужив етимологом для конкретного ойконіма.

Аналіз останніх публікацій. Окремі ойконіми, що локалізуються на теренах сучасного Самбірського р-ну, проаналізували українські та польські ономасти (Д. Бучко, С. Вербич, М. Демчук, З. Купчинська, О. Купчинський, В. Макарський, Л. Радьо, Я. Рудницький, М. Худаш, І. Царалунга, Є. Черняхівська та ін.) у своїх дисертаційних та в інших наукових працях. Частина ойконімів (*Баранівці, Бірчиці, Кульчиці, Самбір* тощо) проаналізовано в наших публікаціях [3; 4]. Комплексний семантико-словотвірний аналіз усіх відродинних та відлокально-етнічних ойконімів Самбірщини здійснюємо вперше.

Назви поселень на **-и/-і** кваліфікуємо як відродинні, оскільки засновниками цих поселень були окремі родини (сім'ї) і їх іменування за іменами (прізвишками, прізвищами) родоначальників згодом ставали назвами поселень, заснованих цими родинами. Відродинними іменуємо також ойконіми, утворені від професійних чи службових назв першопоселенців, бо сьогодні важко або й неможливо точно встановити: власна особова назва засновника родини чи його професійне (службове) іменування стало іменуванням усієї родини, а згодом і замешканого цією родиною поселення. Те ж стосується й етнонімних назв, позаяк, очевидно, не за етнонімами, а за відетнонімними власними особовими назвами іменувалися колишні родини (сім'ї), а далі, відповідно, і поселення, де ці родини жили. Окремі

ойконіми на **-и/-і**, а також більшість назв населених пунктів на **-ани (-яни)** кваліфікуємо як відлокально-етнічні, бо їхніми етимонами переважно були апелятиви на позначення груп людей за характерною ознакою місця поселення чи зв'язку з колишнім поселенням.

Аналізуючи відродинні та відлокально-етнічні ойконіми Самбірщини, у статті наводимо першу відому нам документальну фіксацію назви поселення в історичному джерелі, а також писемну фіксацію, засвідчену найповнішим на сьогодні довідником адміністративно-територіального устрою України 1947 р.

Виклад основного матеріалу. Відродинним ойконімом на теренах Самбірщини є *Баранчичі* (тепер *Баранівці*): 1436 р. – *Baranczycze* [X XIII, 24]; 1947 р. – *Баранчичі* [VIII, 881]; *Баранівці* [VIII, 148]. У первісній назві поселення відображено родинну назву *Баранчичі* “родина *Баранчича*”, що є похідною від особової назви (далі – ОН) *Баранчич*. Антропонім *Баранчич* – патронім на **-ич** від *Баранко* (чи *Баранець*, як додає С. Вербич [2, 389]) < *Баран* [II, 123] – слов'янської автохтонної відапелятивної (від апелятива *баран*) ОН, хоча М. Худаш, не заперечуючи відапелятивного походження антропоніма, зазначає, що це може бути і відкомполітна ОН. Учений припускає, що давня слов'янська ОН *Боран* (*Boran*), наведена Я. Свободою в одному антропонімійному ряді з *Bohan, Vojan, Vičan* [XIV, 157], могла побутовати в мовленні, а далі закріпитися на письмі як *Баран* за асоціацією з апелятивом *баран*. Своєю чергою *Боран* – похідне суфіксальне утворення від вихідного *Борь* [IV, 9], що походить від якогось із імен-комполітивів типу *Бориславь, Боримирь, Домаборь, Тугоборь* тощо [8, 18 – 19]. В. Макарський виводить ойконім *Баранчичі* від патронімної назви *Баранчичі*, що є похідною від ОН *Baranek, Baraniec* [11, 30]. П. Чучка співвідносить антропонім *Баран* з апелятивом *баран*, однак, розглядаючи *Баран* як прізвище закарпатських українців, припускає, що воно могло утворитися і від антропоніма *Бара* за допомогою суфікса **-ан**. Також антропонім *Бара*, за спостереженнями вченого, міг утворитися й від угорського гіпокористичного чоловічого імені *Bara*, що походить з офіційного *Barabas*, і від хорватського розмовного чоловічого імені *Bara*, співвідносного з повними іменами *Barabas, Barlam, Barnada, Bartol* та ін., і від чеського імені *Bartolomj*, і від сербського чоловічого імені *Баро* < *Бранислав* [IX, 48 – 49].

Білаки (тепер *Білоки*): 1907 р. – *Bilaki* [XI, 573]; 1947 р. – *Білоки* [VIII, 148]. У первісній назві

поселення відображено родинну назву *Білаки* “родина *Білака*”, що є похідною від ОН *Білак*. Антропонім *Білак* (*Бѣлакъ*) – суфіксальне утворення на **-ак** від *Бѣль* [IV, 32; VII, 137] – слов’янської автохтонної відапелятивної (від апелятива *білий*) або відкомполітичної (від імені-комполіти типу *Бѣлбогъ, Бѣловѣтъ, Бѣлизаръ, Бѣлиморъ, Бѣлославъ* [IV, 32]) ОН.

Викоти: 1436 р. – *Wicothy* [X XIII, 136]; 1947 р. – *Викоти* [VIII, 148]. М. Худаш, допускаючи утворення ойконіма від апелятива *викот*, що походить від дієслова *викотити* в значенні “загарбати, захопити, викрасти” [VI V, 192], зазначає, однак, що походження цієї назви не цілком ясне [7, 35 – 36]. В. Макарський також пов’язує назву з апелятивом *викот* (*wykot* “*wyręba, wycięcie*”) [11, 312]. Але сумнівним є творення ойконімів безпосередньо від дієслів, тож уважаємо, що в назві поселення відображено родинну назву *Викоти* “родина *Викота*”, що є похідною від ОН **Викот*. Антропонім **Викот* – слов’янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *викотити*) ОН.

Воцанці (давніше *Воценці*): 1436 р. – *Woscencze ... Wosczenicze* [X XIII, 56]; 1437 р. – *Wosczanecze* [X XIII, 568]; 1947 р. – *Воцанці* [VIII, 147]. М. Худаш, припускаючи, що ойконім міг утворитися від катойконіма на **-ці**, похідного від гіпотетичної назви поселення **Воцани*, або ж первісно міг звучати як *Воцанці* і утворитися від катойконіма на **-ан-ці** “вихідці, переселенці із села *Вустя*”, хоча не до кінця впевнений у цьому [7, 50]. В. Макарський пов’язує назву із субстантивованим прикметником *воцаний* (*woliany*), або ж, за Т. Плюскою, – з ОН *Оща* (*Oszcsa*) [11, 308]. Гадаємо, що в назві поселення відображено родинну назву *Воценці* (*Воцанці*) “родина *Воценця* (*Воцанця*)”, що є похідною від ОН **Воценець* (**Воцанець*). Антропонім **Воценець* (**Воцанець*), *Воценець* [IX, 126] – слов’янська автохтонна відапелятивна ОН. Останню П. Чучка виводить від **Вошка* < *Voш* < *voша* “маленька безкрила кровосисна комаха – зовнішній паразит тварин і людини” [VI I, 746] або *Воска* < чеське *Voska* < *vozataj* “візник” [IX, 125–126].

Канафости (давніше *Кальнофости*): 1441 р. – *Calnofosti* [X XIII, 1537]; 1947 р. – *Канафости* [VIII, 147]. У первісній назві поселення відображено родинну назву *Кальнофости* “родина *Кальнофоста*”, що є похідною від ОН **Кальнофост*. Антропонім **Кальнофост* – можливо, давнє слов’янське прізвисько зі значення “брудний хвіст”, а можливо, як уважає М. Худаш, народноетимологічне перекирчування якогось

слов’янського автохтонного імені-комполіти типу **Каногостъ* [6, 71 – 72].

Конюшки: 1447 р. – *Conuski* [X XIII, 3182]; документи XVIII – XX ст. подають інформацію про три поселення: 1785-1788 рр. – *Koniuszki Królewskie, Koniuszki-Tuligłowi, Koniuszki Siemianowskie* [III, 152]; 1883 р. – *Koniuszki Królewskie, Koniuszki-Tuligłowi, Koniuszki Siemianowskie albo Sieniawskie* [XII SG IV, 344]; 1947 р. – *Конюшки-Королівські, Конюшки-Тулиголови, Конюшки-Семенівські* [VIII, 147]; 1987 р. – *Конюшки-Королівські, Конюшки-Тулиголівські, Луки*. В опорному компоненті ойконіма *Конюшки* відображено родинну назву *Конюшки* “родина *Конюшка*”, що є похідною від ОН **Конюшко*. Антропонім **Конюшко* – похідне суфіксальне утворення від ОН *Конь* чи *Конюх* [8, 157], що може бути як відапелятивного (від апелятивів *кінь* “велика свійська однокопитна тварина...” [VI IV, 167] чи *конюх* “той, хто доглядає коней” [VI IV, 276]), так і відантропонімного (від церковно-християнських імен *Конон* [V, 68], *Никон* [V, 82]) походження. Не виключаємо і відойконімної генези назви поселення, за якою *Конюшки* – демінутивний варіант ойконіма *Конюхи* зі значенням “*Конюшки* – малі *Конюхи*”. Припущення, що в ойконімі відбито службову назву *конюшки* “ті, що доглядають коней”, малоїмовірне, до того ж такий апелятив у відомих нам словниках не зафіксовано. У назвах поселень, засвідчених пізнішими документами, атрибутивний компонент *Королівські* вказує на належність села до *королівщини*, тобто до сіл, що належали королеві (державі). Компонент *Тулиголови* – відойконімне утворення, від ойконіма *Тулиголови* (тепер Городецький р-н Львівщини), принесене сюди, очевидно, переселенцями з *Тулиголов*. Атрибутивний компонент *Синявські*, а згодом *Семенівські* вказує на належність села *Синявському*, пізніше – *Семенівському* (або *Семену*). І вже в 60-х роках XX ст. ойконім *Конюшки-Королівські* залишено без змін, дублетну назву *Конюшки-Тулиголови* змінено на *Конюшки-Тулиголівські*, а *Конюшки-Семенівські* перейменовано на *Луки*.

Кружики: 1743 р. – *Krużyki*, wcześniej także *Kruczyki* і *Kruczaki* [11, 132]; 1947 р. – *Кружики* [VIII, 138]. У назві поселення відображено родинну назву *Кружики* “родина *Кружика*”, що є похідною від ОН *Кружик*. Антропонім *Кружик* [I, 219] – похідне суфіксальне утворення з суфіксом **-ик** від вихідного *Кругъ* [VII, 267], слов’янської автохтонної відапелятивної (від апелятива *кругъ*) ОН.

Відродиною назвою, або ж ойконімом, утвореним від професійної назви, є *Мельники*, що сьогодні в офіційних документах закріплені як *Млин*: 1907 р. – *Mielniki* [XI, 571]; 1947 р. – *Млин* [VIII, 149]. У первісній назві поселення відображено родинну назву *Мельники* “родина *Мельника*”, що є похідною від ОН *Мельник*. Антропонім *Мельник* – слов’янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *мельник* “власник млина або той, хто працює в млині; мірошник” [VI IV, 671]) ОН. Припускаємо, що в основі ойконіма лежить не родинна, а службова (професійна) назва *мельники*.

Татари (тепер *Залужани*): 1515 р. – *Tatary* [XVI XVIII/I, 140]; 1947 р. – *Татари* [VIII, 904], *Залужани* [VIII, 138]. У первісній назві поселення відображено родинну назву *Татари* “родина *Татара*”, що є похідною від ОН *Татар*. Антропонім *Татар* [I, 410] – слов’янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *татар* “тагарин” [VI X, 42]) ОН. М. Худаш не заперечує і відкомпаративного походження ОН *Татар* < *Tat* [XIV, 305] < *Татобор*, *Татогон*, *Татомир* [8, 335]. Вірогідність того, що в основі ойконіма лежить не родинна назва, а етнонім *татари* “назва різних тюркських, монгольських та ін. племен” [VI X, 42] спричинила 1946 р. перейменування поселення.

Так само припущення, що в основі колишнього ойконіма *Угорці* лежить не родинна назва, а етнонім *угорці*, зумовило 1946 р. перейменування поселення на *Нагірне*: 1375 р. – *Uhorce* [XV IV, 1026]; 1785 – 1788 рр. – *Uherce Zaplatyńskie* [III, 312]; 1947 р. – *Угорці* [VIII, 926], *Нагірне* [VIII, 148]. Ойконім утворено від родинної назви *Угорці* “родина *Угорця*”, що є похідною від ОН *Угорець*. Антропонім *Угорець* (пор. *Угрин* [II, 103]) – слов’янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *угорець* “народ, що становить основне населення Угорщини” [VI X, 379]) ОН. Можливо, в первісній назві поселення відображено катойконім на *-ці* *угорці* “вихідці, переселенці з *Угрів*”. Атрибутивний компонент *Заплатинські*, що фігурує в документах від XVIII ст., вказує на приналежність поселення *Заплатинському*.

Пиняни: 1469 р. – *Puniāny* [X VI, 138]; 1947 р. – *Пиняни* [VII, 148]. М. Худаш вважає походження цієї назви не цілком ясним. Учений пов’язує її з катойконімом на *-яни* від ойконіма *Пельня* (Сян. РП) [7, 181]. В. Макарьський схильний вбачати в ойконімі вказівку на місцевість “не до кінця викорчувану від пнів” [11, 202]. Г. Хабургаєв, аналізуючи етнонімію “Повісті врем’яних літ”, зауважує, що в тексті давнього літопису апелятивом *пиняни* позначено назву

населення міста *Пинськ* (*пиняне* < *Пиньскъ*) [5, 174]. І. Царалунга вважає, що в ойконімі *Пиняни* відображено родинну назву *Пиняни* “родина *Пиня*”, що є похідною від ОН *Пинь*, а антропонім *Пинь* [I, 341] – відапелятивна ОН (від апелятива *пинь* “затримка, перепочинок”, *пиня* “уперта людина”, *пинити* “заважати, перешкоджати”) [9, 88]. Припускаємо можливість утворення цього ойконіма від родинної назви *Пиняни* “родина *Пиняна*”, що є похідною від ОН **Пинян*. Антропонім **Пинянь* – утворення із суфіксом – *ан* від слов’янської автохтонної відапелятивної ОН *Пинь* [I, 341].

Присташі: 1947 р. – *Присташі* [VIII, 148]. У назві поселення відображено родинну назву *Присташі* “родина *Присташа*”, що є похідною від ОН *Присташ*. Антропонім *Присташ* – відапелятивна ОН (від апелятива *присташ* “чоловік, який, одружившись, пішов на господарство в родину дружини, *пристав* до сім’ї дружини”) [8, 282 – 283].

Опосередковано відношення “об’єкт – людина” виражають архаїчні відлокально-етнічні назви поселень на *-ани(-яни)*. На Самбірщині такими ойконімами є *Берестяни* та *Дубляни*.

Берестяни: 1438 р. – *Brzeszczani* [X XIII, 831]; 1947 р. – *Берестяни* [VIII, 150]. У назві поселення відображено локально-етнічну назву *берестяни* “жителі, які мешкають у берестовому лісі” (В. Шульгач наводить апелятив *береста* “ліс, у якому переважає береза” [10, 12]) або ж катойконім *берестяни* “вихідці, переселенці з *Берестя*” (ойконім *Берестя* зафіксовано в Рівненській, Тернопільській та Чернівецькій областях).

Дубляни: 1469 р. – *Dublany* [XVI XVIII/I, 9]; 1947 р. – *Дубляни* [VIII, 138]. У назві поселення відображено локально-етнічну назву *дубляни* “поселенці в дубовому лісі”.

Відлокально-етнічні назви на *-и/-і* стали етимонами для ойконімів *Підгайчики*, *Погірці*, *Подільці*.

Підгайчики: 1579 р. – *Podhaiczki* [XVI XVIII/I, 103]; 1947 р. – *Підгайчики* [VIII, 147]. У назві поселення відображено локально-етнічну назву *підгайчики* “поселенці *під гайчиками*”.

Погірці: 1436 р. – *Pohorce* [X XVIII, 384]; 1947 р. – *Погірці* [VIII, 147]. У назві поселення відображено локально-етнічну назву *погірці* “люди, що оселилися *по гірках* (в *Погір’ї*)”.

Подільці: 1436 р. – *Podolce* [X XVIII, 384]; 1947 р. – *Подільці* [VIII, 147]. У назві поселення відображено локально-етнічну назву *подільці* “люди, що оселилися *по долах* (на *Подолі*)”.

Висновки. Ми проаналізували ті ойконіми

бойківських земель сучасної Самбірщини, номінація яких була здійснена через відображення в їхніх назвах іменувань родин за іменем засновника родини, або назв людей за характерною ознакою місця поселення. Проведений аналіз дає змогу висновкувати:

- номінація 19 ойконімів Самбірщини (15% від усіх ойконімів району) була здійснена за принципом непрямой (опосередкованої) участі особи у вираженні відношення “об’єкт – група людей”, що зреалізувався у відродинних та відлокально-етнічних ойконімах на **-н/-і, -ани (-яни)**;

- відродинними, а не відетнонімними вважаємо первісні ойконіми *Татари, Угорці*, оскільки припускаємо, що відапелятивні відетноніми ОН *Татар, Угорець* лежать в основах їхніх етимонів – родинних назв;

- в основах низки ойконімів засвідчено родинні назви, мотивовані реальними (*Баранчич, Б’ялак, Кружик, Мельник, Пристаи*) або ймовірними (**Викот, *Воцанець, *Кальнофост, *Конюшко, *Пинян*) антропонімами, які побутували на досліджуваних теренах;

- ойконіми *Берестяни, Дубляни, Підгайчики, Погірці, Подільці* є відлокально-етнічними, утвореними від назв груп людей, замешканих у цих поселеннях.

I. Бірыла М.В. *Беларуская антрапанімія. Прозвіцы, утвораны ад апеля-тыўнай лексікі.* – Мінск: Навука і техника, 1969.

II. Демчук М.О. *Слов’янські автохтонні особові власні імена в побуті українців XIV–XVIII ст.* – К.: Наукова думка, 1988. – 172 с.

III. Йосифінська (1785 – 1788) і Францисканська (1819 – 1820) метрики (Перші поземельні кадастри Галичини. Показчик населених пунктів). – К.: Наукова думка, 1965. – 354 с.

IV. Морошкин М.Я. *Словянский именованослов или собрание славянских личных имён в алфавитном порядке.* – Спб., 1867. – 108 с.

V. Скрипник Л.Г., Дзятківська Н.П. *Власні імена людей* – К.: Наукова думка, 1996. – 335 с.

VI. *Словник української мови: В 11-ти т.* – К.: Наукова думка, 1970 – 1980. – Т. I – II.

VII. Тушиков Н.М. *Словарь древнерусских личных собственных имён / Записки отделения русской и славянской археологии русского археологического общества.* – Спб., 1903. – Т. 6. – С. 58 – 913.

VIII. *Українська РСР. Адміністративно-територіальний поділ на 1 вересня 1946 року. Вид. перше.* – К.: Українське видавництво політичної літератури, 1947. – 1064 с.

IX. Чучка П. *Прізвища закарпатських українців: Історико-етимологічний словник.* – Львів: Світ, 2005. – 707+XLVIII с.

X. *Akta grodzkie i ziemskie czasów Rzeczypospolitej Polskiej z Archiwum tak zwanego Bernardyńskiego we Lwowie.* – Lwów, 1868 – 1935. – Т. I – 25.

XI. *Skorowidz gminny Galicyi.* – Wiedeń, 1907. – 1023 s.

XII. *Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich.* – Warszawa, 1880 – 1902. – Т. I – 15.

XIII. *Słownik staropolskich nazw osobowych / Pod red. i ze wstępem W. Taszyckiego.* – Wrocław etc., 1965 – 1985. – Т. I – 7.

XIV. *Svoboda J. Staročeská osobní jména a naše příjmení.* – Praha: Nakladatelství ČSĀN, 1964. – 317 s.

XV. *Zbiór dokumentów małopolskich.* – Wrocław, 1965 – 1976. – Cz. I – 8.

XVI. *Źródła dziejowe.* – Warszawa, 1902. – Т. XVIII, cz. I.

1. Бучко Д. *Основні принципи і способи номінації поселень у Галицькій землі (за даними реєстру поселень 1670 р.) / Українська мова.* – 2009. – № 4. – С. 42 – 51.

2. Вербич С.О. [Рец. на:] Худаиш М.Л. *Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від відапелятивних антропонімів).* – Львів: Інст. народознавства НАН України, 2004. – 536 с. / *Студії з ономастики та етимології.* – К., 2007. – С. 379 – 387.

3. Котович В. *Ойконіми Бойківщини: лінгвістика і краєзнавство / Проблеми гуманітарних наук: Наукові записки Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка.* – Вип. 24. Філологія, 2011. – С. 116 – 126.

4. Котович В. *Ойконіми Самбірщини: фонетичні та морфемно-словотвірні зміни / Наукові записки ТДПУ. Серія: Мовознавство.* – Тернопіль: ТНПУ, 2012. – Вип. 2 (21) 2011-1 (22) 2012. – С. 128 – 136.

5. Хабургаев Г.А. *Этнонимия “Повести временных лет” в связи с задачами реконструкции восточнославянского глоттогенеза.* – М.: Наука, 1979. – 232 с.

6. Худаиш М.Л., Демчук М.О. *Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімії утворення).* – К.: Наукова думка, 1991. – 268 с.

7. Худаиш М. *Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (відапелятивні утворення).* – Львів: Інст. народознавства НАН України, 2006. – 451 с.

8. Худаиш М.Л. *Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від відапелятивних антропонімів).* – Львів: Інст. народознавства НАН України, 2004. – 536 с.

9. Царалунга І. *Українські топоніми на -ани (-яни).* – Хмельницький: Авіст, 2007. – 157 с.

10. Шульгач В.П. *Ойконімія Волині: Етимологічний словник-довідник.* – К.: “Киї”, 2001. – 189 с.

11. *Makarski W. Nazwy miejscowości dawnej ziemi Przemyskiej – Lublin: Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego,* 1999. – 429 s.

Стаття надійшла до редакції 20.02.2013